wad. Päraſt pitkemat waatamiſt nägiu mina, et need mitte linnud ei olnud, waid inimeſed, üks mees ja üks poiſike, ühe jea külge kinni külmetanud laewawareme peal maas. Kohe laſkſin mina ühe abipaadi wette lasta. Teine bootsmann ja neli jõudjat astuſiwad sisse ja wägewa aerudega saiwad nemad pea üle wee õnnetumate juure, tõstſiwad neid paati ja jõudſiwad tagaſi. Sel silmapilgul sündis suur muutus õhkus. Jeamäest, mis pikkamiſi lõune poole ujus, lehkas külm õhk wälja; tuul waikis järsku; päike oli weripunane ja näitas palju suurem wälja. Juba tükk aega enne kui korralisel ilmal, hakkaſiwad tähed paiſtma, aga ilma läigita, nagu suremas. Mina panin hoolega kanget, suurte punaste ja puna-kollakate pilwedega kaetud taewa-weeru tähele, mis minutiſt minutini pakſemaks läkſiwad. Tuulehood puhuſiwad läbi meie purjestiku.

„Aeg on kokku tõmmata", hüüdſin mina.

„Purjed kokku!" hüüdis tüürmann ja tema wile kostis läbi tuule kohina, kutſus madruseid mastidele, purjeſi wähendama.

Abipaat tuli ligemale. Sel silmapilgul, kui hädaköied üles tõmmatud saiwad ja paat meie laewa kõrwa jõudis, karjus eſimene bootsmann järsku, kes madruſete töö üle walwas, ja tuli hirmuga minu juure.

„Mis on, Bruus?"

Sõrmega hirmus kahwa ja nõrkenud mehe peale näidates, keda tema poiſikeſega kaks madruſt trepiſt üles kandſiwad, kogeldas eſimene bootsmann, kelle nägu kohkumiſeſt tarretanud oli:

„Seal tema on!"

„Kes?"

„Aga — see mees — see mees — keda mina all, Teie iste peal nägin."

Mina tahtſin wastata, kui ülespidi waada es üht tulekera nägin. See paistis meie pea-kohaſt ja langes kuumawa kuuli ſuſinaga meresse, just meie laewa kõrwas.

Selsamal silmapilgul näis taewas hirmja raksumisega lõhkema. Meie laew põrus põhjaſt laeni, nagu oleks kalju wasta põrkanud. Wihm, rahe, kõue ja wälk, kõik langes järsku meie peale, kuna mere weſi paesudes, mustais, wahutawates laene-mägedes taewani tõusma näitas. Torm lõhkus wasta meie laewa tagumiſt otsa, mille eſimene ots laeneteſt hoolimata ikka jälle NW. ¼W. poole pööras. See oli meie peaſtimine. Wastapanemata wõimuga saime meie ikka edaſi kihutatud. Oli eſimene hoog üle, siis toibuſiwad kõik jälle ehmatuſeſt ja meie laſſime ennaſt keerutuleſt edaſi ajada.